

Arrest

nr. 287 190 van 4 april 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. CHRISTIAENS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 18 september 2011, dient de volgende dag een verzoek om internationale bescherming in. Op 21 december 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.2. Op 4 april 2012 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 3 mei 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.3. Op 9 november 2015 dient verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in. Nadat hij op 29 januari 2016 een beslissing tot inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag neemt,

beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 25 januari 2018 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 223 250 van 26 juni 2019 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Op 19 oktober 2020 dient verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 18 februari 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Het daartegen ingediende beroep wordt door de Raad op 15 juli 2021 verworpen bij arrest nr. 258 213.

1.5. Op 11 oktober 2021 dient verzoeker een vijfde verzoek om internationale bescherming in.

1.6. Op 15 maart 2022 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing, die op 16 maart 2022 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoense origine te zijn. Eerder verklaarde u in Sur Pul (district Nirkh, provincie Wardak) geboren te zijn en daar altijd te hebben gewoond. U ging naar eigen zeggen nooit naar school maar werkte op de velden van uw familie. Voorts verklaarde u wat volgt. Jullie huis was langs de weg gelegen. Van op die weg vielen de taliban geregeld de troepen van de overheid of de Amerikanen aan. De taliban vroegen aan uw vader om hen te helpen. Hij zou voor hen wapens en explosieven in huis moeten bewaren. Bovendien verwachtten de taliban dat uw vader zijn twee oudste zonen (u bent er een van) met de taliban zou laten meevechten. Uw vader wou hier niet aan toegeven en werd zeven jaar voor uw eerste vertrek uit Afghanistan door de taliban vermoord. Drie maanden voor dat vertrek doodden zij ook uw broer S., zo zei u. U heeft daarna Afghanistan verlaten en kwam naar België. Op 19 september 2011 diende u hier een eerste asielaanvraag in. Na vergelijking van vingerafdrukken werd u naar Italië teruggeleid.

Op 4 april 2012 diende u een tweede verzoek in. De Belgische autoriteiten stelden nogmaals vast dat Italië verantwoordelijk was voor uw asielaanvraag. U ging naar Frankrijk van waaruit u op 3 september 2012 naar Kabul terugkeerde. U reisde onder de naam S.S.. U beweerde dat u terugkeerde naar Sur Pul, waar u uw moeder wou bijstaan die ernstige hartproblemen had. U bleef enkele weken ondergedoken in het dorp. Echter, de dorpelingen en de taliban kwamen te weten dat u terug was gekomen. Uw moeder kreeg het bericht dat men naar u op zoek was, waarna uw oom H.Z. ervoor zorgde dat u de regio nogmaals kon verlaten. Twee mannen brachten u naar Nimroz, vanwaar u verder reisde naar Teheran (Iran). U heeft daar ongeveer acht maanden in de bouw gewerkt. Vervolgens ging u naar Istanbul, waar u een jaar verbleef. U haalde er vuilnis op. U was vervolgens nog een tijdlang in Griekenland, alvorens de grenzen open gingen en u naar België kon verder reizen.

Op 9 november 2015 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaarde u zich een derde keer vluchteling. U zei dat u niet naar Afghanistan kon terugkeren omdat de taliban u daar zouden viseren. Zij vermoordden al uw vader en broer, u zou hun volgende slachtoffer kunnen worden. Ter staving van uw verklaringen legde u volgende documenten neer: een kopie van uw taskara, een document van de Franse autoriteiten in verband met uw terugkeer naar Afghanistan, een aanvraag tot vrijwillige terugkeer, een document in verband met uw repatriëring dat door de Afghaanse ambassade in Parijs werd uitgereikt, een vliegtuigticket en een boarding card. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 25 januari 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Met arrest 223 250 van 26 juni 2019 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) een gelijkaardige beslissing. U diende geen cassatieberoep in.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, diende u op 19 oktober 2020 een vierde verzoek om internationale bescherming in. U zei eerder te hebben gelogen en nu graag de waarheid te willen vertellen. U herhaalde dat u van Sur Pul afkomstig bent, echter verhuisde u op tienjarige leeftijd met uw familie naar Teheran, Iran. U zou daar als magazijnier hebben gewerkt. In 2011 wilden de Iraanse autoriteiten jullie repatriëren maar u slaagde erin te ontsnappen. U reisde vervolgens naar Europa, uw familieleden werden evenwel naar Afghanistan teruggebracht. In november 2011 keerde u naar Afghanistan terug, was daar enkele weken maar reisde dan verder naar Iran. U bleef daar tot 2015 en kwam dan opnieuw naar België. U verklaarde niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat het daar

onveilig was. Ter staving van uw verklaringen legde u volgende documenten neer: uw Afghaans paspoort dat in 2019 werd afgeleverd door het Afghaans consulaat in Bonn, een Afghaans identiteitsdocument, een document van het UZ Leuven in verband met een oude fractuur van uw been. Het CGVS verklaarde uw vierde verzoek op 19 februari 2021 niet-ontvankelijk. De RvV heeft uw beroep tegen deze beslissing op 15 juli 2021 verworpen.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en diende op 11 oktober 2021 uw vijfde verzoek om internationale bescherming in. U verklaart dat u vijf jaar oud was toen u in Teheran ging wonen. U verliet Iran in 2011, kwam naar Europa maar werd vervolgens naar Afghanistan gerepatrieerd, waar u twee tot drie weken bleef. Daarna keerde u terug naar Iran, waar u nog verbleef tot 2015, alvorens opnieuw naar Europa te reizen. U herhaalt dat u medische problemen heeft. In 2011 hebben de taliban u hard in elkaar geslagen waardoor uw been nog slechter is geworden. In België was u anderhalf jaar gehospitaliseerd maar u weigerde een amputatie. U verwijst voorts opnieuw naar uw vrees voor de taliban. Zij meenden dat u naar Sur Pul was teruggekeerd en zijn naar het huis van uw familie gegaan. Eén van uw drie zussen, M. genaamd, werd neergeschoten en overleed aan haar verwondingen. Uw twee andere zussen wonen momenteel bij uw oom in het district Jalrez (eveneens provincie Wardak). De taliban hebben intussen bezit genomen van jullie huis en gronden. Zij lieten ook twee dreigbrieven achter, waarin zij u oproepen u bij hen te melden. U wordt ervan beschuldigd te hebben samengewerkt met de (voormalige) autoriteiten van uw land. Uw oom heeft vervolgens op 5/4/1400 (komt overeen met 27 juli 2021) klacht ingediend bij het district. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar de taliban naar u op zoek zijn. Vele van uw familieleden zijn al vermoord, u vreest het volgende slachtoffer van de taliban te worden.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: de twee dreigbrieven van de taliban, de klacht die uw oom en zussen indienden bij de autoriteiten, foto's van uw overleden moeder, broer en zus, foto's waarop u in Iran te zien bent.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vierde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval dient te worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek baseert op de motieven die u hebt uiteengezet in het kader van uw derde verzoek. In dit opzicht dient vooreerst te worden benadrukt dat het CGVS uw derde verzoek heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van subsidiaire bescherming, aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw vrees. Immers situeerde u de problemen met de taliban die u en uw familieleden zouden hebben gekend in Sur Pul, maar kwam het CGVS tot de vaststelling dat u uw herkomst allerm minst aannemelijk maakte. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevinding kon komen, staan duidelijk en afdoende vermeld in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw derde verzoek. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd en u heeft hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State (RvSt).

Bovendien stelde het CGVS vast dat u naar aanleiding van uw vierde verzoek verklaarde inderdaad te hebben gelogen over uw verblijf in Sur Pul. U beweerde nu dat al op tienjarige leeftijd Sur Pul verliet en in Teheran ging wonen. U zou daar twintig jaar zijn gebleven alvorens u in 2011 een eerste keer naar Europa kwam. U verklaarde ook dat de Franse autoriteiten u vervolgens naar Kabul repatrieerden, dat u enkele weken in Afghanistan verbleef alvorens naar Teheran terug te keren en daar nog tot 2015 te blijven. Daarna keerde u naar Europa terug. Gevraagd wat u in Afghanistan diende te vrezen, antwoordde u dat er daar oorlog was, alsook dat u de situatie niet veilig achtte. "Men riskeert altijd problemen te hebben", zo stelt u. U zei ook dat u na uw repatriëring naar Afghanistan niet daar kon blijven "omdat het er niet veilig is" (verklaring volgend verzoek van 4 februari 2021, vragen 16 en 19).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er tijdens uw derde asielprocedure geenszins in slaagde uw beweerde problemen met de taliban geloofwaardig te maken, net omdat u bedrieglijke verklaringen aflegde over uw herkomst. Bovendien wijzigde u uw verklaringen naar aanleiding van uw vierde asielprocedure en bracht u deze zogezegde problemen niet eens meer ter sprake. Gevraagd naar de reden waarom u niet naar Afghanistan kon terugkeren, verwees u louter naar de algemene situatie die u onveilig achtte. Dat u heden, ter gelegenheid van uw vijfde asielaanvraag, toch weer komt beweren dat de taliban u van samenwerking met de autoriteiten betichtten, is dan ook niet ernstig. Bovendien rijst de vraag wanneer die problemen dan zouden zijn ontstaan, daar u in de jaren voor uw eerste reis naar Europa niet in Afghanistan maar in Iran zou hebben gewoond, en is het opnieuw zeer merkwaardig dat u tijdens uw vorige asielprocedure geen melding maakte van wat u nu beweert, namelijk dat de taliban u in 2011, toen u net was teruggekeerd vanuit Frankrijk, hard zouden hebben aangepakt. Uw steeds wisselende verklaringen doen alleszins ernstig afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

De neergelegde documenten, namelijk de dreigbrieven en de klachtenbrief, leiden niet tot een andersluidende beslissing. Immers kan worden gewezen op de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier), waaruit blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is in Afghanistan wijdverspreid bij het verkrijgen van documenten. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van het asielrelaas. Zij kunnen enkel een bevestigende aanvulling vormen op een geloofwaardig asielrelaas, hetgeen in casu niet het geval is.

De foto's van enkele overledenen zijn evenmin bewijskrachtig. Immers leveren deze geen bewijs voor de identiteit van de personen die er op te zien zijn, evenmin toont u hiermee aan dat uw broer en uw zus een gewelddadige dood zouden zijn gestorven. Het is overigens frappant dat u beweert dat uw broer in 2015 zou zijn vermoord, terwijl u eerder nog aangaf dat hij drie maanden voor uw eerste vertrek naar Europa (in 2011) werd gedood. Keer op keer legt u misleidende verklaringen af en lijkt u zich er niet aan te storen de asielinstanties voor te liegen.

Met de foto's waarop u in Iran te zien bent, wilt u aantonen dat u daar twintig jaar lang gewoond heeft. Dienaangaande stelde het CGVS in de beslissing van 19 februari 2021 vast dat u ook uw nieuw relaas, waarbij u beweerde langdurig in Iran te hebben gewoond, niet aannemelijk maakte. Dat u geen zicht wenst te bieden op tal van aspecten die van belang zijn voor een inschatting van uw nood aan bescherming, waaronder uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België, moge duidelijk zijn. Deze foto's herstellen uw geloofwaardigheid niet. Op al deze foto's, die in een relatief kort tijdsbestek lijken te zijn genomen, heeft u de volwassen leeftijd al bereikt. Dat u vanaf uw vijfde (vorige keer sprak u nog van uw tiende) levensjaar in Iran zou hebben gewoond, wordt hier zeker niet mee aangetoond.

Waar u voorts verwijst naar de machtsovername door de taliban en de daarmee samenhangende gewijzigde algemene veiligheidssituatie, moet worden vastgesteld dat het louter en op algemene manier verwijzen naar een gewijzigde situatie niet volstaat om te worden beschouwd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt. U heeft immers nagelaten om concreet te duiden op welke manier de gewijzigde algemene situatie een impact heeft op uw specifieke situatie bij terugkeer naar Afghanistan. Daarnaast werden er geen elementen geïdentificeerd die erop zouden wijzen dat de gewijzigde algemene situatie een impact zou hebben op uw persoonlijke situatie.

Tot slot wijdt u uit over de problemen die u nog steeds heeft met uw been. Zo zou een nieuwe operatie noodzakelijk zijn. Aangaande uw medische situatie (zie ook de medische documenten die u aanreikt) kan worden opgemerkt dat u zich voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van medische

redenen dient te wenden tot de hiertoe geëigende procedure, i.c. een aanvraag tot machtiging van verblijf, gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde, op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel dient te worden herhaald dat u geen duidelijk zicht wenst te bieden op uw precieze herkomst, kan wat de veiligheidssituatie in Afghanistan betreft het volgende worden opgemerkt.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/sites/default/files/CountryGuidanceAfghanistan2021.pdf>) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de Taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de Taliban. Initieel richtte de Taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen

hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden

waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Hij betoogt dat hij in het kader van zijn huidig beschermingsverzoek nieuwe stukken heeft voorgelegd, zijnde twee dreigbrieven van de taliban, een klacht die zijn oom en zussen hebben ingediend bij de autoriteiten, foto's van zijn overleden moeder, broer en zus en foto's van hemzelf in Iran.

Hij wijst erop dat hij reeds had verklaard dat hij op tienjarige leeftijd, samen met zijn familie, verhuisd is naar Iran, waar hij ruim tien jaar heeft verbleven, totdat zij werden teruggestuurd naar Afghanistan. In Afghanistan kwamen zij in het vizier van de taliban, wat hij tracht te staven aan de hand van foto's en documenten. Uit de documenten zou blijken dat hij zowel in Iran als in Afghanistan heeft gewoond. Hij vervolgt dat hij enerzijds op jonge leeftijd gevlucht is uit Sur Pul omdat het daar onveilig was en dat hij anderzijds niet meer welkom was in Iran en hij van daaruit werd gerepatrieerd naar Afghanistan. De duidelijkheid die hij heeft verschaft tijdens zijn eerste verhoor, dient volgens hem verder onderzocht te worden.

3. Nieuwe stukken

3.1. Op 9 maart 2023 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over op grond van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 4 november 2022;
- EUAA Country Guidance: Afghanistan, januari 2023;
- EUAA Afghanistan Security Situation, augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie, 5 mei 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus, januari 2022;
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city, augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City, augustus 2020;
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals, augustus 2022.

Er wordt verder gerefereerd aan volgend stuk, waarvan tevens een afschrift wordt gevoegd:

COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLEd) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022, 23 september 2022.

4. Juridisch kader

4.1. De Raad stelt vast dat verzoeker uitvoerige kritiek levert tegen de wijze waarop zijn volgend verzoek om internationale bescherming werd beoordeeld en tegen de manier waarop geoordeeld wordt of er al dan niet “nieuwe elementen” werden aangevoerd. De Raad wijst, in antwoord op verzoekers kritiek, op wat volgt:

4.2. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU.

4.3. Artikel 57/6/2, § 1 eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, nr. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de determinerende motieven van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet werd betwist, doch ongegrond werd bevonden, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van dien aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Onderzoek van de nieuwe elementen

5.1. Zowel in het kader van zijn eerste als van zijn tweede beschermingsverzoek, werd vastgesteld dat de Italiaanse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling ervan.

5.2. In het kader van zijn derde beschermingsverzoek verklaart verzoeker dat hij niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat de taliban hem daar viseren. Zij hadden al eerder zijn vader en broer vermoord en hij vreest hun volgend slachtoffer te worden. De commissaris-generaal oordeelt dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaring afkomstig te zijn uit de regio Nirkh. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat verzoekers geografische kennis van de regio, waar hij tot 2011 altijd zou hebben gewoond, zeer beperkt is dan wel ingestudeerd lijkt en hij tegenstrijdige verklaringen aflegt zowel over het hoofd van het dorp waar hij zou hebben gewoond als over zijn verblijf na zijn terugkeer naar Afghanistan. Omwille van de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde regio van herkomst in Afghanistan, hecht de commissaris-generaal evenmin enig geloof aan het asielrelaas, dat er onlosmakelijk mee verbonden is. De commissaris-generaal vermeldt nog de volgende belangrijke tegenstrijdigheid: waar verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) verklaard heeft dat zijn broer gedood werd toen hij in België was en dat dit de reden vormde voor zijn terugkeer naar Afghanistan in september 2012, verklaart hij vervolgens dat zijn broer al drie maanden voor zijn eerste vertrek uit Afghanistan werd gedood en hij in 2012 is teruggereisd naar Afghanistan omdat zijn moeder erg ziek was. De Raad komt tot dezelfde bevindingen in arrest nr. 223 250 van 26 juni 2019, waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt.

5.3. In het kader van zijn vierde beschermingsverzoek wijzigt verzoeker zijn verklaringen met betrekking tot de redenen voor zijn vertrek uit Afghanistan en zijn verblijfssituatie voorafgaand aan zijn komst naar België. Hij verklaart dat hij heeft gelogen en niet heeft gezegd dat hij, sinds hij de leeftijd had van tien jaar, gedurende twintig jaar samen met zijn ouders, broers en zussen in Teheran (Iran) heeft geleefd. In september 2011 zou verzoeker naar België zijn gekomen vanuit Iran en in november 2011 zou hij vanuit Frankrijk gerepatriëerd zijn naar Afghanistan, waar hij enkele weken gebleven zou hebben en daarna naar Iran vertrokken zou zijn. Verzoeker verklaart in 2015 vanuit Iran opnieuw naar België te zijn teruggekeerd. Verzoeker verklaart tevens dat hij in Afghanistan niet kon blijven omdat het er niet veilig is. Op 18 februari 2021 oordeelt de commissaris-generaal dat aangezien verzoeker bekent gelogen te hebben over zijn herkomst, het wordt bevestigd dat hij getracht heeft de Belgische autoriteiten doelbewust te misleiden met betrekking tot de plaats(en) waar hij voor zijn komst naar Europa verbleef en de redenen die hem ertoe zouden hebben aangezet deze plaats(en) te verlaten. Verder wordt geoordeeld dat verzoeker zich voor zijn volgend verzoek beperkt tot verklaringen in verband met een verblijf in Teheran gedurende twintig jaar, doch dit nieuwe relaas / zijn beweerde verblijf in Iran op geen enkele manier concretiseert noch staaft. Daarenboven oordeelt de commissaris-generaal dat een verblijf in Iran gedurende twintig jaar maar moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met wat hij hier heeft verklaard, namelijk dat hij in 1991 geboren is. Indien hij werkelijk sinds zijn tiende levensjaar in Iran zou hebben gewoond en het land in 2011 verliet, kan niet anders dan worden geconcludeerd dat hij daar dan tien (en niet twintig) jaar moet zijn geweest. Dat verzoeker zich als dusdanig zou kunnen vergissen wat betreft de duur van zijn beweerde verblijf, doet volgens de commissaris-generaal andermaal twifelen aan de oprechtheid van zijn verklaringen. Verder wordt geoordeeld dat mocht hij daadwerkelijk twintig jaar in Iran hebben gewoond, zijn kennis van het Dari of Farsi wellicht groter zou zijn. Ook zijn verklaring, dat hij na zijn repatriëring in november 2011 (uit het dossier blijkt september 2012) slechts enkele weken in Afghanistan bleef alvorens opnieuw naar Iran te reizen en daar tot 2015 te verblijven, komt volgens de commissaris-generaal weinig aannemelijk over. Immers zou hij in 2011 ternauwernood aan een repatriëring door de Iraanse autoriteiten zijn ontsnapt maar werd zijn familie wél naar Afghanistan teruggedleid. De commissaris-generaal acht het evenmin geloofwaardig dat hij slechts enkele weken bij zijn familie zou verblijven om vervolgens te opteren voor een wellicht illegaal verblijf in Iran. Door tijdens zijn eerdere asielprocedures bewust bedrieglijke verklaringen te hebben afgelegd wat betreft zijn herkomst, heden geen enkel bewijs neer te leggen voor zijn beweerde verblijf in Iran en daar bovendien weinig aannemelijke verklaringen over af te leggen, maakt hij door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade in zijn land van herkomst. Voorgaande motieven van de commissaris-generaal, worden na beroep, integraal overgenomen door de Raad in arrest nr. 258 213 van 15 juli 2021.

5.4. In het kader van zijn huidige en vijfde beschermingsverzoek stelt verzoeker de taliban te vrezen omdat ze naar hem op zoek zijn wat volgens hem duidelijk blijkt uit de dreigbrieven (AD CGVS, verklaring volgend verzoek 07.12.2021, punt 19).

Hij verklaart dat hij van zijn 5 jaar tot 2011 in Teheran heeft gewoond en dat hij in 2011, nadat hij vanuit Frankrijk naar Afghanistan is teruggekeerd, slechts 2 à 3 weken in Afghanistan heeft verbleven om vervolgens opnieuw naar Iran te reizen (Verklaring volgend verzoek, 07.12.2021, punt 10).

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand, antwoordt verzoeker dat hij problemen heeft aan zijn been sinds zijn kindertijd omdat hij in 2011, na zijn terugkeer vanuit Frankrijk, in Afghanistan zeer hard geslagen werd door de taliban, waarvoor hij geopereerd werd in Afghanistan en gehospitaliseerd werd in België (*ibid*, punt 12).

Hij vervolgt dat zijn zus zes maanden geleden werd neergeschoten door de taliban (*ibid*, punt 13).

Gevraagd op basis van welke nieuwe elementen hij zijn vijfde beschermingsverzoek indient, antwoordt verzoeker dat iemand zes maanden geleden de taliban verkeerdelijk had geïnformeerd dat hij zou zijn teruggekeerd naar Afghanistan, waardoor de taliban naar zijn huis zijn gegaan en dit hebben doorzocht. Omdat zijn zus had gezegd dat hij er niet was, zijn de taliban beginnen schieten en werd zijn andere zus geraakt en gedood. Na dat incident zijn twee andere zussen verhuisd naar zijn oom in de provincie Wardak. Ongeveer twee weken later zijn de zussen naar hun huis gegaan om spullen op te halen en zagen ze er twee dreigbrieven liggen die de taliban er hadden achtergelaten. Zijn oom is naar het districtshuis gegaan om een klacht in te dienen. Alle gronden en hun huis zijn nu in handen van de taliban. Verzoeker verklaart voor zijn leven te vrezen wegens de taliban. Hij geeft toe grote fouten gemaakt te hebben tijdens zijn eerste interview door niet vermeld te hebben dat hij twintig jaar in Iran heeft gewoond. (*ibid*, punt 16).

De kernvraag is of deze elementen niet alleen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen maar ook als nieuwe elementen die kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

5.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

5.5.1. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd in het kader van zijn vijfde verzoek om internationale bescherming en dat hij deze zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Hij komt op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze nieuwe elementen en verklaringen van verzoeker vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5.5.2. Vooreerst dient eraan te worden herinnerd dat verzoeker in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming verklaarde dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan omwille van zijn vrees voor de taliban. In het kader van zijn vierde verzoek om internationale bescherming vermeldde verzoeker geen vrees ten aanzien van de taliban, maar wijzigde hij op grondige wijze zijn verklaringen met betrekking tot de redenen voor zijn vertrek uit Afghanistan en zijn verblijfssituatie voorafgaand aan zijn komst naar België. Hij stelde dat hij had gelogen nu hij gedurende twintig jaar samen met zijn ouders, broers en zussen in Teheran (Iran) heeft geleefd. In 2011 zou hij slechts enkele weken in Afghanistan hebben verbleven, waarna hij terug naar Iran zou zijn gereisd. Aan voorgaande verklaringen werd geen geloof gehecht door de commissaris-generaal en evenmin door de Raad (arrest nr. 258 213 van 15 juli 2021).

De Raad stelt in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoeker, door in zijn huidig verzoek opnieuw te verwijzen naar de problemen zoals hij had uiteengezet ten tijde van zijn derde beschermingsverzoek, terwijl hij nadien, in het kader van zijn vierde beschermingsverzoek uitdrukkelijk had gesteld dat hij eerder had gelogen en hij bovendien geen melding meer maakte van de problemen met de taliban, thans bezwaarlijk een nieuw element aanvoert dat de kans aanzienlijk groter zou maken om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. De motieven dienaangaande in de bestreden beslissing zijn pertinent en draagkrachtig en luiden als volgt: *“In voorliggend geval dient te worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek baseert op de motieven die u hebt uiteengezet in het kader van uw derde verzoek. In dit opzicht dient vooreerst te worden benadrukt dat het CGVS uw derde verzoek heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van subsidiaire bescherming, aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw vrees. Immers situeerde u de problemen met de taliban die u en uw familieleden zouden hebben gekend in Sur Pul, maar kwam*

het CGVS tot de vaststelling dat u uw herkomst allerm minst aannemelijk maakte. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevinding kon komen, staan duidelijk en afdoende vermeld in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw derde verzoek. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd en u heeft hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State (RvSt).

Bovendien stelde het CGVS vast dat u naar aanleiding van uw vierde verzoek verklaarde inderdaad te hebben gelogen over uw verblijf in Sur Pul. U beweerde nu dat al op tienjarige leeftijd Sur Pul verliet en in Teheran ging wonen. U zou daar twintig jaar zijn gebleven alvorens u in 2011 een eerste keer naar Europa kwam. U verklaarde ook dat de Franse autoriteiten u vervolgens naar Kabul repatrieerden, dat u enkele weken in Afghanistan verbleef alvorens naar Teheran terug te keren en daar nog tot 2015 te blijven. Daarna keerde u naar Europa terug. Gevraagd wat u in Afghanistan diende te vrezen, antwoordde u dat er daar oorlog was, alsook dat u de situatie niet veilig achtte. "Men riskeert altijd problemen te hebben", zo stelt u. U zei ook dat u na uw repatriëring naar Afghanistan niet daar kon blijven "omdat het er niet veilig is" (verklaring volgend verzoek van 4 februari 2021, vragen 16 en 19).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er tijdens uw derde asielprocedure geenszins in slaagde uw beweerde problemen met de taliban geloofwaardig te maken, net omdat u bedrieglijke verklaringen aflegde over uw herkomst. Bovendien wijzigde u uw verklaringen naar aanleiding van uw vierde asielprocedure en bracht u deze zogezegde problemen niet eens meer ter sprake. Gevraagd naar de reden waarom u niet naar Afghanistan kon terugkeren, verwees u louter naar de algemene situatie die u onveilig achtte. Dat u heden, ter gelegenheid van uw vijfde asielaanvraag, toch weer komt beweren dat de taliban u van samenwerking met de autoriteiten betichtten, is dan ook niet ernstig. Bovendien rijst de vraag wanneer die problemen dan zouden zijn ontstaan, daar u in de jaren voor uw eerste reis naar Europa niet in Afghanistan maar in Iran zou hebben gewoond, en is het opnieuw zeer merkwaardig dat u tijdens uw vorige asielprocedure geen melding maakte van wat u nu beweert, namelijk dat de taliban u in 2011, toen u net was teruggekeerd vanuit Frankrijk, hard zouden hebben aangepakt. Uw steeds wisselende verklaringen doen alleszins ernstig afbreuk aan uw geloofwaardigheid."

Door louter te volharden in het feit dat hij samen met zijn familie op tienjarige leeftijd verhuisd is naar Iran, dat zij daar ruim tien jaren hebben verbleven, dat zij in Afghanistan in het vizier zijn gekomen van de taliban en dat het in Sur Pul onveilig was, onderneemt verzoeker geen enkele dienstige poging om voormelde motieven te weerleggen.

Waar verzoeker in het verzoekschrift benadrukt dat hij in het kader van zijn huidig beschermingsverzoek nieuwe stukken heeft voorgelegd, zijnde twee dreigbrieven van de taliban, een klacht die zijn oom en zussen hebben ingediend bij de autoriteiten, foto's van zijn overleden moeder, broer en zus en foto's van hemzelf in Iran, merkt de Raad op dat verzoeker hieromtrent uitvoerig werd bevestigd door de DVZ en dat de desbetreffende documenten bovendien werden vertaald door de tolk (Verklaring Volgend verzoek 07.12.2021, punt 18). Door louter te verwijzen naar de door hem neergelegde documenten, zonder hierbij in te gaan op de gemaakte beoordeling ervan door de commissaris-generaal, is verzoeker niet in staat de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing te weerleggen. Omtrent de dreigbrieven van de taliban, merkt de Raad op dat verzoekers relaas reeds ongeloofwaardig werd bevonden om de redenen die *supra* werden aangehaald. Gelet op de zeer beperkte bewijswaarde van die dreigbrieven, nu uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat corruptie in Afghanistan wijdverspreid is bij het verkrijgen van documenten, kunnen die dreigbrieven de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen niet herstellen. Voor wat betreft de neergelegde foto's merkt de Raad op dat dergelijke privé-foto's door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld en zij aldus een zeer geringe bewijswaarde hebben. Evenmin zijn de foto's van die aard dat zij de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen kunnen herstellen. De motieven dienaangaande in de bestreden beslissing zijn pertinent en draagkrachtig, worden door de Raad tot de zijne gemaakt, en luiden als volgt: "De neergelegde documenten, namelijk de dreigbrieven en de klachtenbrief, leiden niet tot een andersluidende beslissing. Immers kan worden gewezen op de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier), waaruit blijkt dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is in Afghanistan wijdverspreid bij het verkrijgen van documenten. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afgaanse documenten hebben daarom een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afgaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van het asielrelaas. Zij kunnen enkel een bevestigende aanvulling vormen op een geloofwaardig asielrelaas, hetgeen in casu niet het geval is.

De foto's van enkele overledenen zijn evenmin bewijskrachtig. Immers leveren deze geen bewijs voor de identiteit van de personen die er op te zien zijn, evenmin toont u hiermee aan dat uw broer en uw zus een gewelddadige dood zouden zijn gestorven. Het is overigens frappant dat u beweert dat uw broer in 2015

zou zijn vermoord, terwijl u eerder nog aangaf dat hij drie maanden voor uw eerste vertrek naar Europa (in 2011) werd gedood. Keer op keer legt u misleidende verklaringen af en lijkt u zich er niet aan te storen de asielinstanties voor te liegen.

Met de foto's waarop u in Iran te zien bent, wilt u aantonen dat u daar twintig jaar lang gewoond heeft. Dienaangaand stelde het CGVS in de beslissing van 19 februari 2021 vast dat u ook uw nieuw relaas, waarbij u beweerde langdurig in Iran te hebben gewoond, niet aannemelijk maakte. Dat u geen zicht wenst te bieden op tal van aspecten die van belang zijn voor een inschatting van uw nood aan bescherming, waaronder uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België, moge duidelijk zijn. Deze foto's herstellen uw geloofwaardigheid niet. Op al deze foto's, die in een relatief kort tijdsbestek lijken te zijn genomen, heeft u de volwassen leeftijd al bereikt. Dat u vanaf uw vijfde (vorige keer sprak u nog van uw tiende) levensjaar in Iran zou hebben gewoond, wordt hier zeker niet mee aangetoond.”

5.5.3. Waar verzoeker ter terechtzitting erop wijst dat hij reeds 8 jaar geleden uit Afghanistan is vertrokken en hij hiermee wenst aan te tonen dat hij als ‘verwesterde Afghaan’ of als ‘terugkeerders’ het risico loopt op vervolging door de taliban stelt de Raad vast dat op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, volgende analyse kan worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter

kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken. (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die *"verwesterd"* zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in

westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van "zina" kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "*Country guidance: Afghanistan*" januari 2023, p. 21 en 72-79).

Het loutere gegeven van een verblijf in het buitenland of in Europa volstaat op zich niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (*cf.* RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)).

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

Het geheel aan verklaringen en documenten van verzoeker in acht genomen, kunnen de voorgelegde elementen dan ook niet worden beschouwd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.5.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

5.5.5. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet

voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor

internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

5.5.6. In zoverre verzoeker nog de mening is toegedaan dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds de machtsovername is gewijzigd, merkt de Raad op wat volgt.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik

wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De Raad herinnert eraan dat verzoeker geen duidelijkheid biedt over zijn regio van herkomst en hij hierop tijdens zijn vijfde beschermingsverzoek wederom geen ander licht werpt. Verzoeker toont in ieder geval geen enkele individuele elementen op grond waarvan de nood aan subsidiaire bescherming kan worden aangenomen op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

5.6. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er *in casu* geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

in aanmerking komt. Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

5.7. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden niet dienstig.

5.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

I. FLORIO